

אבי

תח בארץ מוגבלת. בחו"ל אפשר להתקדם יותר. נכון, היא מאשרת, אבל לעולם לא ארד מהארץ".
איך מתייחסים הבנים לאמא נהגת מרוץ? הם גאים ותומכים. לפני כל מרוץ הם מורידים מעלי את נטל עבודת הבית ונותנים לי זמן חופשי לאימונים. עם החברים אין בעיה, כל החברים מתעסקים ברכב ולא מת"י ייחסים להייתי אשה בין גברים".
את התואר נהגת המירוץ הטובה ביותר בישראל היא רוחה. אין דבר כזה, אין חלוקה בין נהגים לנהגות.

גברים על הכביש

לאביבה זיטמן תהיה זו השנת פות שניה במירוץ. את המרוץ הראשון סיימה אחרי הסיבוב השלישי, כשמכוניתה התהפכה. "יצאתי מהמ"כ כונית אחרי ההתהפכות ללא פגע, והייתי מאושרת. זה היה כבוד גדול בשבילי לסיים כך את המירוץ. בדרך הרגילה לא הייתי מגיעה ראשונה ממילא, לפחות כך גמרתי ראשונה את המסלול. אם הייתי יכולה, הייתי ממ"י שבה במירוץ אחרי ההתהפכות, מפני

המכונאים שאשתף במירוץ ואסע במהלך אחד כל המסלול, השיקול היה שאפילו אנמור אחרונה את המסלול, ההשתתפות כראית כרי לצבור נקודות. ככל שנה נערך סיבוב נקודות כללי, הסכמתי, למרות שהיה לי כבוד שאין שום סכוי שאוכה באחד המקור מות הראשונים. שניות אחדות לאחר שניתן האות לתחילת המירוץ נותרתי אחרונה, לא ידעתי באיזה מהלך נמצאה המכונית. מאוחר יותר, בהמשך המסלול, לול הבנתי שאני נוסעת במהלך שלישי. התחלתי לעקוף את המתחרים, בנייהם היה אלון קיור, אלון ישראל 1985. את המירוץ סיימתי במקום השני ליש".

במירוץ כזה מחליפים מהלכים לפחות 15 פעמים. שרון עברה אותו במהלך אחד. המיקצוענים הרעיפו עליה מחמאות. היא נחנה באומץ לב ובמקצועיות רבה, אמרו.

המון פרפרים

את ההרגשה רגע לפני הזינוק היא מתארת כפחד מהול בהתרגשות. יש המון פרפרים, הבטן מת-

אבי

נהגת במירוץ זיטמן ובנה משה כשאחיה גדול, אחיה נהג במירוץ.

הפכת שוב ושוב אבל ברגע שאני לוחצת על רושת הגז, הכל נעלם. על המסלול אני מתחרה במכוניות, לא בנהגים. ההנאה הגדולה ביותר במירוץ היא לעקוף מכוניות אחרות. מחוץ למסלול היא אוהבת לנהוג במכונית מסוג אלפא. מאוד נהנית מנהיגה מחוץ לעיר. כשהמשפחה נוסעת לכי קר את הילדה, הלומדת בשדה-בוקר, שרון היא זו שנוהגת.
בכביש רגיל?
אני משתדלת לנהוג על-פי החוק, למרות שנראה לי טפשי שמגבילים את מהירות הנסיעה בכביש בינעירוני. רוב

ההמכונית שבה ועמדה על ארבעה גלגלים, אבל חוקי המירוץ אוסרים זאת. אם רכב מתהפך, צריך לכבות את המנוע ולצאת מהמכונית".
אביבה (32), מטופחת ונאה, אם לשני ילדים, שהגדול ביניהם תלמיד בכיתה ב', כבר חולם להיות נהג מירוץ. את חלום המכוניות שלה התחילה אביבה בזמן שירותה הצבאי. "שירותי כסיני ונסחבתי שעות כאוטובוסים. שנאתי את האוטובוסים והחלטתי ש"כרגע שאשתחרר אקנה מכונית. וכ"אמת, אחרי שירות של שנה אחת בקבע השתחררתי וקניתי ג'יפ".
או לא היה מקובל שנשים נוהגות

נהגת במירוץ אבר בעבודתה במוסך שלה כשאני לוחצת על הדוושה. הפחדים נעלמים!

לא מוזמן נשלל רשיונה של אביבה לשבועיים. "קשה לי לתאר מה שעבר עלי. הרגשתי גרוע, כאילו אין לי רגליים. השלילה שוב המחוישה לי עד כמה אני אוהבת את הנהיגה".
החברות של אביבה מתחלקות לשני

על הרעה הרווחת כאילו נשים נוהגות פחות טוב מגברים היא מגיבה בכ"עס: כל פעם שאני שומעת את השטות הזו אני מתרגזת. זה פשוט לא נכון. גברים על הכביש יותר תוקפניים מנשים, אבל תוקפנות עדיין לא מעידה

נית המינימלינוור שלי, אומרת אביבה, "שאיתה אשתף במירוץ, עלתה לי 3000 דולר, אבל חוץ מהסכום הזה צריך להשקיע בטיפולים שוטפים וצ"ריך לזכור שלמכונית אין רשיון לנסוע מחוץ למירוץ". לרבריה ההשקעה שלה

אביבה ושרון אינן זקוקות לדיאטה. בכל מירוץ הן מאבדות שני קילו לפחות. בשבוע הבא הן יאבדו שני קילו נוספים

מחנות — המולזות והמעריצות. "הן לק מהחברות לא מבין מה אני מוצאת כזה, מה ההנאה שלי. הן שואלות אותי מה אני מחפשת בספורט ההתאבדותי הזה. יש גם כאלה שממש מעריצות, מתעניינות, רוצות לדעת פרטים, חוקות אותי על הכיף שבעניין. אולי הן אפילו מקנאות".
במירוץ הנוכחי אין לאביבה שאי פות גדולות. "יספק אותי בהחלט אם אנמור את המסלול בכבוד", היא אומרת.

על טיב הנהיגה. חוץ מזה, הבעלים נותנים לנשותיהם את המכונית השניה של הבית, שהיא לרוב ישנה. הנשים נוהגות על גרוטאות.
כשאני על הכביש אני מרגישה הרכב פתוח רבות מצד חובכתי, שהם טובים מנשים. יש גברים שלא מסוגלים לסבול אשה שנוהגת לפנייהם והם מרגישים דחף לעקוף. כך גם ברמזור שמתחלף לירוק. אני משתתפת במשחק הזה ותמיד מזנקת ראשונה, אין גבר שיכול להשיג אותי בכביש".
המכונית הפרטית של אביבה, וולבו, סופגת השמצות רבות מצד חובכתי הרכב. טוענים שהיא כבדה, מסורבלת ולא נוחה. "אני באמת לא מתה על הנהיגה בוולבו, אבל יש לי שני ילדים קטנים וזהו הרכב הבטיחותי ביותר".

מכונית אינה גדולה, אבל יש מתחרים שהשקיעו במכוניות שלהם רכבות דולרים. "העלות היקרה היא הסיבה העיקרית שלא רואים יותר נשים בספורט הזה. אין מימון".
למוזלה של אביבה, בעלה שותף מלא לשיגעון המכוניות שלה. הוא בעל מפעל לייצור מכוניות אשפה ומשמש לאביבה כמממן התחביב היקר.
לאביבה אין מסר פמיניסטי. "אין לי עקרונות פמיניסטיות", היא אומרת, "ואני נוהגת כי אני אוהבת את זה. כל נהגת-מירוץ צריכה מאחוריה בעל מממן, אבל מוזן ללבר אינו מספיק. צריך גם עזרה בבית. כי הנהיגה במירוץ מעייפת מאוד, גם נפשית וגם פיזית. כשגומרים מרוץ, מלאים באבק ועם פה מיובש, מרגישים עייפות מצטברת".

על ג'יפ. נסעתי בתל-אביב ואנשים עצרו להביט בי. הסתכלו עלי בפליאה, וברמורים היו נשאים פעורי פה. אותי כל העניין שעשע. מה שהרגיו אותי, התכונה של הנהג הישראלי לעזור לכל אחד. גם אם אין בכך צורך. בכל פעם שהייתי מחנה את הג'יפ, היה נעמד לידי מין סדרן-תורן-מתנדב ומי חוון אותי מחשש שאפגע במכוניות החוננות. במקרים שעלו לי על העצבים היתי נותנת מכה עם היד על דופן המכונית, שיחשבו שהמכונית נדפקה. לפני שלוש שנים הצטרפה אביבה למעגלן המוטורי הישראלי, ממאשר גן מרוצי המכוניות. במועדון של היום כ-200 חברים, מתוכם ארבע נשים.
הספורט המוטורי יקר מאוד. "מכר

התאונות נגרמות בגלל חוסר ידע ולא בגלל מהירות מופרזת".
דעתה על הנהגים בארץ לא מחמיאה: "בארץ לא יודעים לנהוג! לפעמים אני נוסעת עם נהגים גברים ומתה מפחד. מי שעובר טסט, עדיין לא יודע לנהוג. בטסט לא מלמדים מה לעשות אם ילד קופץ מול המכונית או אם מחליקים בשלולית".
יחד עם בעלה עברה שרון קורס נהיגה מיוחד באנגליה. כעל מעיד, שהצליחה בקורס יותר טוב ממנו.
למרות שלמירוץ המכוניות האחרון הגיעו 40 אלף אנשים, עדיין אין זה ענה ספורט פופולרי בארץ. "הייתי רוצה שאנשים יתעניינו יותר בספורט המוטורי, שתהיה יותר מודעות, כמו בחוצלארץ".
כנהגת-מירוץ, היכולת שלה להתפי